

РЕШЕНИЕ

№ 1681

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11886** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на К. Ф. Д. и П. Т. Д. срещу Решение №Ж- 734 от 05.11.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, в частта, в която Комисията не се е произнесла по искането за определяне на изкупна цена, назначаване на оценител и задължаването на [фирма] да заплаща обезщетение за ползването на съоръженията до тяхното изкупуване.

Жалбоподателите заявяват, че решението е незаконосъобразно, тъй като считат, че с решението си административния орган е отказал да определи цена за изкупуване на съоръженията, като отказът се състои в мотивите на акта което е в противоречие с разпоредбите на Закона за енергетиката и наредбата за лицензиране на дейностите в енергетиката. Считат, че е нарушен чл.59, ал.2 от АПК, тъй като актът не съдържа разпоредителна част във връзка с тяхното искане. КЕВР не е изпълнила правомощията си по чл.21, 22 и 24 от ЗЕ също чл.76, ал.4, т.8 и 13 и ал.2 от ЗЕ за ефективно разрешаване на жалби срещу енергийното дружество, на което е издаден лиценз. С оспореното решение КЕВР единствено е задължила енергийното дружество да измени цената на присъединяване, но не се е произнесла по искането за определяне на цена за изкупуване, чрез назначаване на оценител.

В съдебното заседание по делото жалбоподателите се представляват от адв. С., който поддържа жалбата, претендира разноски, за които представя списък. Постъпили са писмени бележки.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР, Комисията/ се представлява от юрк. К., който оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Постъпили са писмени бележки по делото.

Заинтересованата страна [фирма] не изпраща представител и не изразява становище.

Софийска градска прокуратура не взема участие.

Административен съд София - град, III АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В Комисията за енергийно и водно регулиране е постъпила жалба срещу [фирма] от К. Ф. Д. и П. Т. Д. – собственици на електрически съоръжения, представляващи оборудване на Трафопост с диспечерски №331, намиращ се в [населено място], [улица] и на кабелна линия средно напрежение към трафопоста. От изграждането на съоръженията и въвеждането им в експлоатация през 2008г. до момента жалбоподателите не са постигнали съгласие с енергийното дружество за цената, която трябва да им заплати за придобиване на тяхната собственост. През този период са им били предложени оценки на двама лицензирани оценители, по които не са постигнали съгласие с оглед неточности в оценките. В нито една от оценките на се били включени разходите по проектиране и по надзор върху съоръженията и свързаните с това държавни и общински такси. Енергийното дружество е отказало да им заплати частта от определените стойности, представляваща заплатен от жалбоподателите ДДС, искало е да прехване цената на съоръженията с цена за присъединяване, която пък била в противоречие с указанията, дадени от КЕВР по прилагане на Решение №Ц-002 от 2002 на ДКЕВР. В жалбата до КЕВР се настоява да им се определи цена за изкупуване на оборудването на трафопоста и кабелната линия.

В становище от 13.10.20г. [фирма] твърди, че през 2005г. неговият праводател [фирма] е закупил помещение за трафопост на адреса, заедно със съответния % ид. Ч. от общите части на сградата и от правото на строеж, както и право на преминаване и прокарване на кабели линии през поземления имот. Въз основа на учреденото право на прокарване, електроразпределителното дружество е придобило собствеността върху линейния обект. На основание придобитото право на собственост и ограничени вещни права е издадено Разрешение за строеж от 19.06.2006г. на „Външно кабелно ел. захранване 10 kV за подземен трафопост в УПИ IV кв. 69 чрез разкъсване на кабел 20 kV между ТП 148 и ТП 260“ След извършване на строителството е издадено Разрешение за ползване на 12.08.2008г. от началник РДНСК В. с възложител [фирма]. Следователно дружеството се явява собственик на изградените обекти. С Договор за присъединяване от 10.04.2007г. клиентът е поел задължение за изграждане на присъединителни съоръжения и предаването им на мрежовия оператор на база взаимно признати разходи срещу задължението на клиента за заплащане на посочената цена за присъединяване, чрез прихващане на определените суми. За изпълнение на тези облигационни задължения от страна на мрежовия оператор са предприемани опити за постигане на споразумение между страните, които са останали без резултат. Изготвени са два оценителни доклада – през 2009г. и през 2020г., като разликата в цената на съоръженията се дължи на несъответствие между посочените съоръжения по Договор за присъединяване, инвестиционните проекти на същите и реално изградените, както и поради амортизацията на съоръженията в периода от въвеждането им в експлоатация до сега. Относно претендираното ДДС физическите

лица след като няма регистрация по ЗДДС, те нямат право да начисляват ДДС, както и да ползват данъчен кредит.

КЕВР, позовавайки се на §4, ал.3 от ПЗР на ЗЕ, в мотивите на оспореното решение приема, че, с оглед наличието на спор между страните и липсата на съгласие за определяне на независим оценител и от двете страни на конкретно посочени енергийни обекти комисията няма компетенции да започне процедурата по реда на §4, ал.3 от ПЗР на ЗЕ.

Като е преценила, че определената цена на присъединяване от [фирма], посочена в чл.44 на договора за присъединяване от 10.04.2007г. не е в съответствие с дадените от Комисията указания в Протокол №169/03.11.2008г. по т.1 по прилагането на решение №Ц-002/29.03.2002г., т.7 на КЕВР е постановила процесното Решение №Ж-734/05.11.2020г., с което на основание чл.22, ал.1, т.5 и ал.7 от ЗЕ във връзка с чл.147, ал.2 от Наредба №3 е дала задължителни указания на [фирма] в 7 дневен срок от получаване на решението да предложи допълнително споразумение, относно посочената в чл.44 от Договора за присъединяване цена за присъединяване на обект, във връзка с дадените от Комисията указания в протокол №169/03.11.2008г. по т.1 по прилагането на Решение №Ц-002/29.03.2002г. т.7 на ДКЕВР.

При така установените факти, Административен съд София – град, III-то АО 11 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт, като по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното решение е прието от компетентен орган, при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, а материалният закон е правилно приложен.

Съгласно чл. 147, ал.1 от Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката. Според ал.2 когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е основателна, тя с решението си дава задължителни указания и определя подходящ срок за изпълнението им.

Искането на жалбоподателите до КЕВР е било за назначаване на оценител и определяне на цена, по която съоръженията да бъдат изкупени, поради непостигане на съгласие с енергийното дружество, както и административният орган да се произнесе по размера на поисканата им от мрежовия оператор цена за присъединяване. По същество, като е формулирала диспозитив, само с указания относно цената на присъединяване, във връзка с прилагането на предходно Решение №Ц-002/29.03.2002г. т.7 на ДКЕВР, но не и по назначаване на независим оценител по реда на §4, ал.3 от ПЗР на ЗЕ, КЕВР е прекратила производството по първото искане на основание чл.147, ал.1 от Наредба №3 и е намерила за основателно само отправеното от К. Д. и П. Д. да нея искане във връзка с определената цена на присъединяване към електроразпределителната мрежа. Постановеният от КЕВР диспозитив, относно цената на присъединяване не се оспорва, оспорва се само липсата на задължителни указания по отношение на първото искане за определяне на цена по която съоръженията да бъдат изкупени.

Според Закона за енергетиката (ЗЕ) в действаща редакция на §4 от ПЗР на ЗЕ:

(1) (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) Енергийните обекти и съоръжения, представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на този закон трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, но са собственост на трети лица, се изкупуват от преносното или от съответното разпределително предприятие в зависимост от принадлежността на обекта към мрежите в 12-годишен срок от влизането в сила на този закон.

...

(3) Обектите по ал. 1 се изкупуват по пазарната им стойност. В случай че страните не постигнат споразумение за стойността им, те възлагат извършването на оценка на обектите от независим лицензиран оценител. Определена от оценителя стойност на обекта е цената на сделката за изкупуване. При непостигане на съгласие за определяне на оценител в 60-дневен срок от получаване на покана за това от другата страна енергийното предприятие и/или собственикът на обектите имат право да отправят искане до председателя на комисията за определяне на независим оценител. Определеният по този ред оценител е задължителен за страните. Разходите по оценката се поделят поравно между страните.

На първо място, видно от текста на закона КЕВР няма правомощия да определя цената за изкупуване на съоръженията, а само при спазване на определена процедура да определи независим оценител, който е задължителен за страните и разходите за оценката му се поемат поравно от тях. Енергийното предприятие и/или собственикът на обектите имат право да отправят искане до председателя на комисията за определяне на независим оценител при условие, че сами не са постигнали съгласие за цената и в рамките на 60-дневен срок, след като едната страна е получила покана за това от другата страна.

В мотивите на решението правилно е прието, че с оглед на наличието на спор между страните и липсата на съгласие за определяне на независим оценител от КЕВР и от двете страни на конкретно посочени енергийни обекти, Комисията няма правомощия и компетенция да започне процедура по реда на §4, ал.3 от ПЗР на ЗЕ. Видно от данните по делото и становищата на страните, е налице спор не само по отношение на цената на съоръженията но и по отношение тяхната индивидуализация. На лист 34 и сл. от делото се намира становището на заинтересованата страна, дадено в хода на административната процедура по разглеждане на жалбата, според което разликата в цената на съоръженията в двата изготвени оценителски доклада се дължи на несъответствие между посочените съоръжения по договора за присъединяване, инвестиционните проекти за тях и реално изградените. Страните очевидно не са постигнали съгласие кои конкретно съоръжения ще бъдат изкупени, за да бъде надлежно задействана процедурата по §4, ал.3 от КЕВР. Налице е разминаване и в становището им по отношение на собствеността на част от подлежащите на изкупуване на съоръжения – кабелна линия средно напрежение към трафопоста, за която енергийното дружество твърди, че е негова собственост по силата на учредено право на прокарване и издадено му разрешение за ползване през 2008г. Разрешаването на тези спорове не е в правомощията на КЕВР, но те са необходимо условие за пристъпване към изкупуване по реда на §4, ал.3 от ПЗР на ЗЕ. Независимо дали и двете страни са поискали назначаване на оценител, както твърди в съдебно заседание адв. С., КЕВР не би могла да се произнесе, ако няма предварителна яснота кои обекти

подлежат на изкупуване и ще бъдат предмет на оценка, още по-малко да се произнесе по отношение исканото от собствениците заплащане на обезщетение за ползването им до тяхното изкупуване – процедурата по §4, ал. 4а от ПЗР на ЗЕ за заплащане на наем по методика, определена от Комисията, в зависимост от типа и мощността на съоръжението.

Цитираното от адв. С. Решение №6801/2019г. на същия състав на АССГ се отнася за различна фактическа обстановка.

При този изход на делото на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 24 от НЗПП вр. с чл.78, ал.8 от ГПК съдът определя на 100 /сто/ лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София – град, III АО, 11 с-в

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Ф. Д. и П. Т. Д. срещу Решение №Ж- 734 от 05.11.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, в частта, в която Комисията не се е произнесла по искането за определяне на изкупна цена, назначаване на оценител и задължаването на [фирма] да заплаща обезщетение за ползването на съоръженията до тяхното изкупуване.

ОСЪЖДА К. Ф. Д. и П. Т. Д. солидарно да заплатят на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 100/сто/лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: